

ХАРКІВСЬКА ФІЛІЯ

11—20 жовтня 1948 р.

РЕПЕРТУАР ДЕКАДИ

(11—20 жовтня 1948 р.)

Число	День	Театр опери та балету ім. Лисенка	Драматичний український театр ім. Шевченка	Театр Музкомедії
11	понед.	ВИСТАВИ НЕМА	ЗАКОН ЧЕСТІ	ВИСТАВИ НЕМА
12	вівторок	ЛАКМЕ	ЗАКОН ЧЕСТІ	ЩАСЛИВИЙ РЕЙС
13	середа	ЕСМЕРАЛЬДА	ВОВКИ ТА ВІВЦІ	ЗОРІКА
14	четвер	ФЛОРІЯ ТОСКА	ЗАКОН ЧЕСТІ	Принцеса цирку
15	п'ятниця	ЛАКМЕ	Вас ВИКЛИКАЄ ТАЙМИР!	ЛЕТУЧА МИША
16	субота	ДУБРОВСЬКИЙ	ЗАКОН ЧЕСТІ	На нашому березі
17	неділя	СЕВІЛЬСЬКИЙ ЦИРУЛЬНИК (р) ЕСМЕРАЛЬДА (в)	ЗАКОН ЧЕСТІ (р) ЄГОР БУЛИЧОВ (в)	На нашому березі (ран. і веч.)
18	понед.	ВИСТАВИ НЕМА	ВИСТАВИ НЕМА	ВИСТАВИ НЕМА
19	вівторок	ДУБРОВСЬКИЙ	ШЕЛЬМЕНКО-ДЕНЩИК	На нашому березі
20	середа	ЧАРОДІЙКА	МОЛОДА ГВАРДІЯ	На нашому березі

ТЕАТРАЛЬНА ДЕКАДА

№ 22 (30) 11—20 жовтня 1948 р.

НАЙСИЛЬНІША ЗБРОЯ МИТЦЯ

Десять років тому вийшла в світ класична праця геніального вождя партії і народу Й. В. Сталіна—«Короткий курс історії ВКП(б)».

В цьому видатному творі строго науково і разом з тим глибоко і яскраво розкривається важкий героїчний шлях Всесоюзної Комуністичної партії (більшовиків), який вона пройшла від зародження невеликих марксистських гуртків і груп восьмидесятих років XIX століття до великої партії Леніна—Сталіна — керівника першої в світі соціалістичної держави.

Для кожного більшовика, партійного і непартійного, мудра і чудова книга товариша Сталіна є ідейна зброя величезної сили. Вона збагачує його науковим знанням законів суспільного розвитку і політичної боротьби, доводить неминучість загибелі капіталізму і торжество комунізму.

Книга товариша Сталіна—величезна скарбниця революційного творчого марксизму-ленінізму—для радянського митця є невичерпне джерело знань і натхнення. Вона допомагає йому правдиво розкривати конкретну історичну дійсність, правильно відображувати життя радянського суспільства в його безперестанному рухові вперед, яскраво створювати багатогранні образи нової людини нашої епохи.

Яку неоцінену допомогу подає митцям вивчення «Короткого курсу історії ВКП(б)» та інших класичних творів марксизму-ленінізму показують свідчення самих митців. Так, народний артист СРСР, лауреат Сталінських премій М. Крушельницький, згадуючи свою творчу працю над втіленням на сцені образу Володимира Ілліча Леніна в п'єсі «Правда» Ол. Корнійчука, говорить: «Працюючи над образом вождя революції, шукаючи розкриття образів історичних подій Жовтня в спектаклі «Правда», я знаходив дороговказ у безсмертних працях В. І. Леніна». З тих же джерел черпав натхнення, працюючи над образом генія людства, великого Леніна в п'єсі «Кремлівські куранти» Погодіна, і другий видатний митець, народний артист СРСР О. Крамов. Твір товариша Сталіна «Марксизм і національно-колоніальне питання» був найважливішим теоретичним джерелом для акторів і режисерів театру ім. Шевченка, коли вони працювали над поставою п'єси «Ярослав Мудрий» Кочерги. Настільною книгою в роботі колективу цього театру над поставою п'єси «Генерал Ватутін» Дмитерка був твір товариша Сталіна про Велику Вітчизняну війну. Як відомо, вистави: «Ярослав Мудрий» і «Генерал Ватутін» були відзначені Сталінськими преміями.

«Щоб створити повнокровні, переконливі образи наших радянських людей, я систематично звертаюсь до геніального твору Й. В. Сталіна. Вчитуючись у сторінки, що розкривають славний шлях народу, який іде під непереможним прапором Леніна—Сталіна, я у великому минулому нашої Батьківщини шукав типові риси бідняка Тараса Голоти і парторга Орлова, Валько і Мирона Горлова»,—пише народний артист УРСР, лауреат Сталінської премії Д. Антонович. Таких прикладів величезної допомоги, яку надає радянським митцям «Короткий курс історії ВКП(б)» можна було б навести безліч.

Будем же ще наполегливіше і глибше вивчати геніальну книгу товариша Сталіна, яка є «найціннішим вкладом у науку марксизму-ленінізму, без опанування якою не можна по-справжньому ідейно озброюватись для дальшої боротьби за справу комунізму в СРСР, за справу комунізму в цілому» (Молотов).

ДЕРЖАВНИЙ АКАДЕМІЧНИЙ ТЕАТР ОПЕРИ ТА БАЛЕТУ ім. М. В. ЛИСЕНКА

12, 15 жовтня

Лео Деліб.

ЛАКМЕ

Опера на 3 дії.

Текст І. Муратова.

Диригент—П. Баленко.
Постава режисера **С. Однопозова.**
Художник — **Д. Овчаренко.**
Хормейстер — **Є. Мариківський.**
Балетмейстер — **О. Галкин.**
Режисер-асистент—**Г. Давидов**

Концертмейстери: **В. Фіалковська, В. Горницька.**

Дія опери «Лакме» відбувається в Індії в другій половині XIX сторіччя.

Дія перша. В заростях джунглів, біля входу в печерний храм, збираються індуси для ритуального обряду освячення зброї. Верховний брамін Нілаканта закликає народ помститися за зганьблену Індію. З'являється верховна жриця Лакме, яка несе перед собою священний кинджал—символ боротьби за волю. По закінченні ритуалу народ розходиться.

Лакме заховує кинджал у потайну нішу жертовника. Нілаканта у супроводі жреця Хаджі іде до міста. Лакме і жриця Маліка, залишившись у дворі храму, співають про свою полум'яну любов до батьківщини. Вони відпливають на човні.

Група європейців під час прогулянки в джунглях випадково натрапляє на захований в нетрах лісу храм. Фредерік розповідає, що в цьому лісі Нілаканта ховає свою дочку Лакме, яку народ вважає за дочку богів. Це всіх зацікавлює. Фредерік попереджає, що довго тут залишатися небезпечно і пропонує скоріше йти з цього місця. Але раптом він помічає кинджал, і вся група англійців починає його розглядати, висловлюючи різні здогадки. Схвильована боягузка гувернантка вимагає негайно повернутися додому. Всі виходять, але Геральд лишається, бажаючи розібрати напис на кинджалі. Геральд милується коштовним поясом, діадемою, і в його уяві постає чарівний образ дівчини. Він мріє про те, що коли-небудь її зустріне. Юнак чує віддалений спів, а згодом бачить Лакме і Маліку, що повертаються до храму. Геральд ховається. Маліка входить у храм, а Лакме співає про свої надії, що настане щасливий день визволення для її батьківщини.

З'являється Геральд. Лакме попереджає його про смертельну небезпеку, яка йому тут погрожує, але Геральд не хоче йти. Лакме і Геральд палко закохуються один в одного з першої зустрічі. Лакме чує чиїсь кроки і наказує Геральду покинути її. Геральд кориться. Входить Нілаканта, Хаджі та індуси — однодумці Нілаканти.

Розкритий тайник жертовника і Геральд, помічений Хаджі, говорять про те, що тут були вороги. Нілаканта наказує наздогнати чужоземця і клянеться його вбити.

Дія друга. Базар. На майдані з'являється Нілаканта. Він розшукує англійця, що насмілився зганьбити святиню. Нілаканта наказує Лакме співати, сподіваючись, що невідомий ворог прийде сюди, почувши її голос. Його смерть від руки браміна має стати сигналом до повстання проти колонізаторів.

Пісня Лакме (арія з дзвіночками) збирає юрбу слухачів. Лакме бачить Геральда. Її хвилювання говорить Нілаканті, що це саме та людина, яку він шукає.

Проходить англійське військо. Народ розходиться. Нілаканта збирає своїх однодумців і радиться, як убити Геральда. Змовники виходять.

Геральд знову зустрічається з Лакме. Вони відкривають один одному свої почуття.

Наближається релігійний похід на чолі з брамінами. Геральд заховується. Служниці

храму зодягають **Лакме в священний одяг.** Хор прославляє богиню Дургу.

Милуючись красою Лакме, Геральд виходить з свого укриття. Його помічає Нілаканта і поражає кинджалом. Сигнал до повстання дано. Змовники зникають. Лакме і Хаджі поспішають до Геральда. Він поранений, але ще живий.

Дія третя. Джунглі. Лакме доглядає за Геральдом, який вже видужує. Здалеку звучить пісня прощання. Індуси повстали проти англійців.

Лакме йде до джерела за священною водою. По законам індусів, коли її вип'є Геральд, він стане чоловіком Лакме.

Раптом з'являється Фредерік з солдатами. Він командує військом, яке послане придушити повстання. Геральд відмовляється виконати його наказ негайно відправитися в штаб...

Бій розпалюється. Фредерік поспішає до війська. Лакме повертається до Геральда. Вона схвильована битвою і долею повстання.

Під звуки гімну йдуть англійські війська. Лакме, гадаючи, що повстання придушене, і не бажаючи рабства, отруюється пахощами квітки датури. Перед смертю вона дає Геральду випити священної води, Лакме хоче вмерти його жінкою.

З'являється Нілаканта. Він шукає дочку. Лакме, вмираючи, хоче примирити батька з чоловіком.

Вибігає Фредерік з групою солдатів і вбиває Геральда.

Нілаканта збирає навколо себе повстанців. Бій триває...

ДІЙОВІ ОСОБИ ТА ВИКОНАВЦІ:

Лакме, дочка індуського брзміна Нілаканти, верховна жриця—**С. Мостова,** лауреат Всесоюзного конкурсу; **М. Раїк.** Нілаканта, верховний брамін—**В. Будневич,** заслуж. арт. УРСР; **Ф. Курочкин, Д. Діссар.** Маліка, жриця—**Е. Лейтес, Т. Барбітова.** Хаджі, брамін—**А. Нікітін, В. Хворост.** Елен, дочка англійського губернатора в Індії—**О. Виноградова,** заслуж. арт. УРСР; **В. Павленко.** Роза, її сестра—**Л. Колодуб, О. Носенко.** Бетсон, гувернантка Елен—**А. Мейер, Е. Івіна.** Геральд, ірландець, офіцер англійської армії — **Л. Лев'ятов, Б. Бутков, З. Канзбург, В. Совалов.** Фредерік, англійський офіцер — **Н. Григор'ев, Г. Коваль.**

В БАЛЕТІ БЕРУТЬ УЧАСТЬ:

Н. Виноградова, Л. Любімова, М. Горпиненко, О. Ширай, В. Семінаренко, Г. Хоменко, Я. Додін, П. Плавник, О. Галкін, І. Трахтенберг, А. Кисенко, І. Ізотов, П. Полканов та весь склад балету.

Соло в оркестрі: на скрипці—**А. Бруніштейн, Ф. Хоміцер, А. Міркин;** віолончелі—**Е. Хоміцер, Б. Ескин;** арфі—**А. Гельрот;** флейті—**Б. Бутов, С. Манечив;** гобої—**А. Морштейн, Д. Риков;** гльокеншпілі—**Л. Розов.**

13, 17 жовтня

Цезар Пуні

ЕСМЕРАЛЬДА

Балет на 3 дії, 6 картин

Лібретто за романом **В. Гюго «Собор Паризької богоматері»**

Диригент — **П. Баленко.**

Постава головного балетмейстера, засл. арт. ГрузРСР **В. Литвиненка.**

Художник — **І. Назаров.**

Асистент балетмейстера-постановника **О. Галкин.**

Концертмейстер — **Я. Калігорський.**

Дія відбувається в Парижі в кінці XV сторіччя.

1-а картина. Паризький собор богоматері. Архідіакон Собора Клод Фролло закликає віруючих до покаяння і суворого аскетичного життя. Убогий горбань Квазімодо, дзвонар Собора і відданий слуга архідіакона, стежить за порядком у храмі. Окремою групою стоять представники Паризької аристократії. Серед них Флер де Ліс, наречена блискучого офіцера королівських стрільців Феба де Шатопер, та її мати, багата знатна вдова. Осторонь скромно стоїть поет П'єр Гренгуар.

Служба закінчена. Клод благословляє віруючих і в цю хвилину бачить вуличну танцюристку юну циганку Есмеральду, яка випадково забігла у храм. Вона давно подобається розпуснику Клоду, і руки «святого» панотця мимохіть простягаються до дівчини. Злякана Есмеральда рятується втечею.

2-а картина. На майдані близько Собора зібралися бродяги, цигани, жебраки та всякий інший бездомний люд Парижа, щоб розіграти веселу комедію обрання «папи блазнів». Обранцем може бути той, хто має найпотворніший вигляд. Перший претендент на цю «честь» Клопен Труйльфу, «король» бродяг. Але Квазімодо потворніший за нього, і на дзвонаря одягають блазенську мантію і корону.

Випадково сюди потрапляє завжди замріяний і неуважний бідний студент, поет Гренгуар. Бродяги і жебраки оточують чужу людину і вимагають викупу. Але кишені Гренгуара порожні, і йому загрожує смерть. За звичаєм врятувати його могла б тільки жінка, яка захотіла б одружитися з ним. Але серед натовпу такої не знаходиться, і на злощасного поета вже накинуто петлю... Раптом вбігає Есмеральда. Їй стає шкода поета, і вона погоджується назвати його своїм «чоловіком».

Приходить патруль на чолі з Фебом. Щоб прикрити відступ бродяг, циганки танцюють з солдатами. Феб залицяється до Есмеральди. Цю сцену перериває прихід його нареченої Флер де Ліс, яка в супроводі родичів іде з храму. Феб розповідає їй про свої успіхи у військових справах, і вона за це дарує йому свій шарф. Коли Флер де Ліс та її родичи виходять, Есмеральда поспішає до Феба, але натрапляє на Клода, який пильно стежить за нею. Клод наказує Квазімодо схопити Есмеральду і, вибравши слушний момент, горбань накидається на дівчину. Її врятовує Феб. Клод щезає. Квазімодо прив'язують до стовпа і нещадно б'ють.

Вдячна за порятунок Есмеральда стає привітнішою до Феба. Легковажний Феб дарує їй за це шарф нареченої. Дівчина захоплена увагою красивого офіцера.

Змучений Квазімодо просить пити. Есмеральда, забувши вже про заподіяну їй образу, подає йому напитися і просить Феба відпустити його. В душі Квазімодо зароджується тепле почуття до доброї дівчини.

Картина закінчується веселою сценою навчання незграбного Гренгуара танцям, щоб він з своєю «дружиною» міг заробляти на хліб.

3-я картина. Бал в домі матері Флер де Ліс. Для розваги гостей сюди запросили потанцювати циганок, серед яких Есмеральда з Гренгуаром. Побачивши Феба, Есмеральда радісно кидається до нього, але той при нареченій робить вигляд ніби не знає її. Збентежена Есмеральда танцює сумний танок Бажаючи нагадати Фебові про їх зустріч, вона показує подарований ним шарф. Флер де Ліс страшенно обурена, що її шарф опинився в руках вуличної танцюристки. Циганок і Есмеральду з Гренгуаром виганяють. Шокіровані скандалом гості розходяться. За ними щезає і викритий Феб. Мати і наречена в розпачі.

4-а картина. Кімната Есмеральди. Дівчина засмучена зрадою Феба, якого вона покохала. А тут ще надокучає невдаха Гренгуар, який ніяк не хоче зрозуміти, що її «шлюб» з ним був тільки для того, щоб врятувати його від смерті. Розгнівана Есмеральда виходить. За нею поспішає і Гренгуар.

Входить Клод і, не бачачи нікого, ховається в кімнаті. Через хвилину з'являється і Феб, який, добре напившись «з горя», прийшов сюди, щоб розважитися з Есмеральдою. Зраділа Есмеральда танцює з ним, але приходить Флер де Ліс і пред'являє свої права. «Делікатно» випровадивши наречену і Гренгуара, Феб починає палко обнімати Есмеральду. В цю мить архідіакон Клод Фролло ранить кинджалом Феба і, непомічений ніким, боягузливо зникає.

На крик пораненого вбігають люди. Есмеральду заарештовують, обвинувачуючи її у вбивстві офіцера. Лише Квазімодо, який все бачив, намагається її виправдати, але його ніхто не хоче слухати.

5-а картина. Клода мучать галюцінації. Він бачить картину страти Есмеральди і падає непритомний.

6-а картина. На майдані перед Собором йде веселий карнавал. Несподівано стає відомо, що зараз поведуть на страту Есмеральду, засуджену за замах на королівського офіцера. Юрба насторожується. Ось вже іде сумна процесія. Варта веде Есмеральду, знесилену морально і фізично. Клод в останній раз пробує домогтися її прихильності, але вона воліє краще вмерти, ніж його покохати.

Випадково погляд Есмеральди зустрічається з цікавим, але холодним і байдужим поглядом Феба, який вже видужав. Вона поривається до нього, але бездушний офіцер відштовхує її. Лише один захисник знайшовся у Есмеральди — це Квазімодо.

Як дикий звір він кидається на Клода і вбиває його. Це з'являється сигналом для народу, який люто мстить за Есмеральду, що стоїть вже на палаючому вогнищі, закидаючи камінням її катів...

ДІЙОВІ ОСОБИ ТА ВИКОНАВЦІ:

(Прізвища за алфавітом)

Есмеральда, молода циганка — **Н. Виноградова, І. Герман, О. Ширай.** Феб де Шатопер, офіцер королівських стрільців—**Я. Додін,** засл. арт. ГрузРСР **В. Литвиненко, П. Плавник.** Клод Фролло, архідіакон Собора Паризької богоматері—**А. Горохов, І. Трахтенберг.** Квазімодо, дзвонар Собора—**О. Люлін, А. Саркіс'янц.** П'єр Гренгуар, студент, поет — **О. Галкин, П. Плавник.** Флер де Ліс, наречена Феба — **Н. Виноградова, І. Герман, О. Ширай.** Мати Флер де Ліс, знатна і багата вдова—**Є. Порицаєва, В. Савченко.** Клопен Труйльфу, «король» бродяг—**М. Алейніков, Г. Водовозов, О. Галкин, К. Троїцький.**

В танцях беруть участь солісти: **В. Бакланова, В. Баранова, М. Горпиненко, Н. Ізотов, А. Кісенко, Л. Любімова, Г. Маслова, Л. Рожинська, В. Семінаренко, Г. Хоменко** та весь склад балету.

В оркестрі соло виконують: на скрипці—**І. Бруштейн, А. Міркін, Ф. Хоміцер;** на віолончелі — **Б. Ескін, Е. Хоміцер;** на арфі—**А. Гельрот.**

---

14 жовтня

Дж. Пуччіні.

ФЛОРІЯ ТОСКА

Опера на 3 дії за однойменною драмою В. Сарду.

Переклад **Арбатова.**

Диригент—**І. Штейнман,** засл. арт. УРСР.

Постава режисера **О. Геращенка.**

Художник—**М. Калашніков.**

Хормейстер—**Є. Мариківський.**

Головний концертмейстер—**Н. Миронович.**

Цезар Анжелотті, консул Римської республіки, що впала під навалою інтервентів, рятується від переслідування поліції. Він хоче заховатися в каплиці маркізів Атаванті, що міститься в одному з старовинних римських храмів. Тут він зустрічається з художником Каварадоссі. Художник погоджується допомогти втікачеві. Їх розмову перебиває прихід артистки придворної капели Флорії Тоски, палко закоханої в художника. Анжелотті ховається. Не встигла Тоска вийти, як раптом лунає постріл з фортеці. Це сигнал тривоги, викликаної втечею важливого політичного в'язня. Каварадоссі поспішає вивести консула з храма, щоб заховати його в іншому місці.

До храму вриваються поліцаї на чолі з своїм начальником бароном Скарпіо. Вони натрапляють на слід утікача і запідозрюють, що йому допоміг Каварадоссі.

До храму в цей час повертається Тоска. Скарпіо розпалює почуття ревнощів в серці Флорії, щоб, скористовавшися з цього, зробити її своєю коханкою та за її допомогою знайти втікачів.

Кімната Скарпіо в королівському палаці Фарнезо. Начальник поліції нетерпляче чекає звістки від шпигів. Старший шпигун Сполетто сповіщає, що вдалося затримати і привести лише Каварадоссі. Починається допит художника, під час якого прибігає Тоска. Каварадоссі виводять у сусідню кімнату і катують ще лютіше. Флорія чує приглушений стогін художника. Вона благає Скарпіо припинити катування. Скарпіо погоджується, але з умовою, що вона одверто розповість все, що знає про втечу Анжелотті. Знесилена стражданням коханого, Флорія виказує, де переховується Анжелотті. Але це не врятовує художника. Звуки барабана сповіщають, що Каварадоссі вже ведуть на страту. Скарпіо пропонує дівчині врятувати життя художника ціною свого кохання. Флорія погоджується й на це. Скарпіо обіцяє їй, що замість розстрілу відбудеться тільки інсценіровка страти. В той же час він таємно наказує Сполетто вбити художника.

Флорія і Скарпіо залишаються самі в кімнаті. Флорія вимагає від Скарпіо підписати перепустку на виїзд Каварадоссі з Риму. Коли Скарпіо, закінчивши писати, підходить до Флорії, щоб обняти її, вона вбиває його.

Нар. арт. УРСР І. Бронзов в ролі барона Скарпіо. („Флорія Тоска“).

Фото Й. Куперштейна

Внутрішній двір тюремного замку Сант-Анджело. Сюди приводять Каварадоссі на розстріл. Каварадоссі згадує про недавнє щастя. В цей час входить Тоска. Вона розповідає коханому, як вона вбила ката Скарпіо і заспокоює Каварадоссі, що зараз відбудеться тільки інсценіровка розстрілу, після чого вони будуть на волі.

Входять солдати, Тоска спокійно чекає, коли скінчиться «комедія». Лунає залп, і Каварадоссі падає. Коли солдати виходять, Флорія підбігає до нього і бачить, що він убитий.

З словами: «Маріо, я з тобою!»—вона кидається вниз з високої замкової башти.

ДІЙОВІ ОСОБИ ТА ВИКОНАВЦІ:

Флорія Тоска, співачка—**В. Гужова**, нар. арт. УРСР; **Н. Ісламова**. Маріо Каварадоссі, художник—**З. Канзбург, В. Совалов**. Барон Скарпіо, начальник поліції—**І. Бронзов**, нар. арт. УРСР. Цезар Анжелотті, консул Римської республіки—**Г. Коваль, Н. Григор'єв**. Різничий—**Д. Діссар, Б. Малков**. Сполетто, агент поліції—**П. Калюжний, В. Нікітін**. Скіарроне, жандарм—**І. Вільчур**. Тюремник—**І. Вільчур**. Пастушок—**Є. Носенко**.

Кардинал, сержант, солдати, шпиги, народ—артисти хору та мімансу.

Ведуть виставу—**А. Базилевич** і **С. Романівська**.

16, 19 жовтня

Е. Направник.

ДУБРОВСЬКИЙ

Опера на 4 дії, 5 картин.

Диригент—засл. арт. РРФСР і нар. арт. БАРСР **П. Славинський**.

Постава засл. артиста УРСР **В. Будневича**.

Художник — **Д. Овчаренко**.

Хормейстер—**Є. Мариківський**.

Танці в поставі **О. Галкина**.

І картина. Збіднілий поміщик Андрій Гаврилович Дубровський зустрічає в своїй садибі Кистенівці сина Володимира. Він розповідає синові про свою сварку з багатим сусідом Троєкуровим. Самодур Троєкуров розпочав проти старого Дубровського судову справу, підкупив суддів. Він хоче привласнити маєток Дубровського.

Володимир пішов на могилу матері. До Кистенівки приїздить Троєкуров. Він повідомляє старого Дубровського, що Кистенівка за рішенням суду відтепер належить йому. Андрій Гаврилович жене його геть. Розгніваний Троєкуров від'їздить. Коли Володимир повертається, батько його вмирає.

2 картина. В день, коли ховали Андрія Гавриловича, до садиби приїздять судовий засідатель та довірений Троєкурова—Шабашкин. Вони оголошують рішення суду. Дворові з погрозами наступають на приїжджих. Володимир стримує своїх людей. Та от він чує в кімнаті свого батька п'яні голоси чиновників; Володимир вирішує помститися й підпалює садибу.

3 картина. Маша Троєкурова з покоївкою Танею та дівчатами збирає в лісі гриби. За кущами притаївся Володимир. Він чує, як Маша каже, що хоче зустрітися з розбійником Дубровським: «Я сказала б йому, що всією душею співчуваю йому. Для мене він не злочинець». Схвильований Дубровський не дозволяє своїм людям чіпати дівчат. Аж ось люди Дубровського тягнуть десь пійманого Дефоржа, вчителя-француза. Дефорж їде на службу до Троекурова. Володимир забирає в нього документи й наказує йому їхати назад, а сам з документами Дефоржа поспішає до Троєкурова.

4 картина. В садибі Троєкурова. Дубровський, якого всі вважають за Дефоржа, виховує сина Троєкурова Сашу й навчає співу Машу. Троєкуров приводить князя Верейського, а коли той пішов, каже Маші, що князь просить її руки. Маша відмовляється вийти за князя. Та самодур Троєкуров невблаганний.

5 картина. Парк в маєтку Троєкурова. Святкують заручини Маші з Верейським. З'являєтьсяісправник. Він вистежив Дубровського. Архип попереджує Дубровського про небезпеку, але Володимир хоче побачитися з Машею. Він признається їй у коханні. Маша дуже схвильована. Лунає свист. Це кличуть Володимира його люди. Та він не встигає втікти і, поранений насмерть, вмирає на руках у Маші, яка його кохає.

Артистка Е. Лейтес в ролі Єгоровни („Дубровський")

Фото Й. Куперштейна.

ДІЙОВІ ОСОБИ ТА ВИКОНАВЦІ:

Андрій Дубровський—**В. Будневич**, засл. артист УРСР; **Д. Дєссар, Ф. Курочкин, П. Скоробагатько.** Володимир Дубровський — **Б. Бутков, Л. Лев'ятов, В. Соралов.** Маша — **К. Морозова, Н. Ісламова, Ю. Лозинська.** Таня — **Л. Колодуб, В. Павленко.** Єгоровна — **Е. Лейтес, А. Мейер, Є. Носенко.** Архип — **Д. Державин, Б. Малкєв.** Троєкуров—**І. Бронзов**, народний артист УРСР; **Д. Козинець, А. Магергут**, заслужений артист УРСР. Дефорж — **А. Нікітін, В. Хворост.** Шабашкин—**П. Калюжний, А. Нікітін, В. Хворост.** Гришка—**В. Хворост, А. Нікітін, П. Калюжний.** Антон—**І. Вільчур, М. Державін, Д. Скоробагатько.** Ісправник — **Г. Коваль, Д. Скоробагатько, І. Вільчур.** Верейський— **Н. Григор'єв, Г. Коваль.** Засідателі — **Г. Коваль, Д. Скоробагатько.** Дами — **Є. Носенко, Н. Коротких, С. Смулянська, Н. Лисова.**

Виставу веде **С. Петров.**

17 (ранок) жовтня

Дж. Россіні.

СЕВІЛЬСЬКИЙ ЦИРУЛЬНИК

Опера на 3 дії

Диригент — **П. Баленко.**

Постава народн. арт. УРСР **М. Стефановича.**

Художник — **Б. Коваленко.**

Перша дія. Граф Альмавіва, закоханий в Розіну, вихованку доктора Дон-Бартоло, проводить дні і ночі під її балконом, влаштовує їй серенади, але все даремно, він не може домогтися побачення з дівчиною. Альмавіва зустрічає цирульника Фігаро. Цирульник сповнений енергії і винахідливості. Його знає вся Севілья, в кожному домі він має свою клієнтуру. Він береться допомогти графу і ошдурити скупого старика, опікуна її, доктора Дон-Бартоло, який сам хоче одружитися з Розіною, щоб заволодіти її приданим. Під час їхньої розмови на балконі з'являється Розіна, якій вдається кинути графу записку. В записці вона благає його визволити її від злого опікуна і відкрити їй своє ім'я. Альмавіва в серенаді називає себе бідним Ліндором, який не має золота, але має палке серце. Хитрий Фігаро радить графові удати з себе солдата, який вимагає квартиру для постою в домі Бартоло і таким чином увійти в його дім.

Друга дія. Розіна пише листа закоханому Ліндорові і хоче його передати через Фігаро, але їхню розмову перебиває прихід доктора Бартоло. Фігаро ховається. Розіна намагається випровадити опікуна. З'являється Дон-Базільо—вчитель музики Розіни. Він повідомляє доктора про приїзд графа Альмавіва і про його наміри. Дон-Базільо радить знеславити графа в очах Розіни за допомогою наклепу. Дон-Бартоло і Дон-Базільо вирішують негайно заготовити шлюбний контракт і влаштувати шлюб Розіни з Дон-Бартоло цього ж дня. Фігаро, який підслухав їхню розмову, поспішає попередити про все Розіну.

Підозріливий доктор замикає Розіну в кімнаті. В дім вдирається граф, переодягнутий солдатом. Він вимагає квартири. Марно Дон-Бартоло доводить йому, що його дім звільнений від постою. Розпалюється сварка, під час якої графові вдається побачитися з Розіною. На галас і крики приходить військовий патруль. Всі скаржаться командирові патруля на солдата, і командир хоче заарештувати його, але... дізнавшись про титул удаваного солдата, стає струнко і салютує графові. Офіцер пропонує всім негайно розійтися і не знімати галасу.

Третя дія. Перед вечором цього ж дня у дім Дон-Бартоло увійшла скромна молода людина в костюмі абата і повідомила доктора, що вона має дати урок музики Розіні замість Дон-Базільо, який раптом захворів. Дон-Бартоло охоплений сумнівами, але абат, який назвав себе Дон-Алонзо, по секрету повідомляє доктора, що йому випадково потрапив до рук лист Розіни, адресований Альмавіві-Ліндору. Він радить використати цю записку для того, щоб довести Розіні, ніби-то легковажний Ліндор просто сміється з неї. Доктор в захопленні від плану молодого вчителя і поспішає покликати Розіну. Під час уроку Дон-Алонзо, він же переодягнутий граф Альмавіва, відкривається Розіні і просить її руки. Розіна погоджується. Бартоло, підслухавши їхню розмову, проганяє графа, а разом з ним і його спільника у змові, спритного Фігаро.

Дон-Бартоло повертає Розіні її записку і запевняє її, що залицяння графа не мають серйозного характеру. Розіну охоплюють сумніви і відчай. Бартоло тим часом поспішає до Дон-Базільо, щоб послати його за нотаріусом для складання шлюбного контракту.

Ніч. Буря. Через балкон в дім проходять Альмавіва і Фігаро. Сумніви Розіни розв'язані, і коханці вже збираються втекти, коли з'являється Дон-Базільо з нотаріусом. Скориставшись приходом нотаріуса, Альмавіва одружується з Розіною. Приходить Бартоло з поліцією, але вже пізно, шлюбний контракт підписано. Бартоло у відчаї що придане Розіни пропало для нього, але Альмавіва відмовляється від приданого і зраділий Дон-Бартоло благословляє молодих.

ДІЙОВІ ОСОБИ ТА ВИКОНАВЦІ:

Розіна — **С. Мостова,** лауреат Всесоюзного конкурсу майстрів естради; **М. Раїк.** Альмавіва—**В. Бутков, Л. Лев'ятов.** Фігаро—**Н. Григор'єв, А. Магергут,** засл. арт. УРСР. Дон-Базіліо—**В. Будневич,** засл. арт. УРСР; **Ф. Курочкин.** Дон-Бартоло—**Д. Діссар, Г. Коваль.** Фіорелло—**І. Вільчур, Г. Коваль,** Берта—**О. Мейер, Є. Носенко.** 1-й слуга — **П. Калюжний, А. Нікітін, В. Хворост.** 2-й слуга — **М. Державін.** Офіцер — **Г. Коваль.**

Виставу веде — **А. Базилевич.**

20 жовтня

П. Чайковський.

ЧАРОДІЙКА

Опера на 4 дії, 5 картин.

Диригент—засл. арт. УРСР **І. Штейнман.** Постава засл. арт. УРСР **В. Будневича.** Художник—**І. Назаров.**

Перша дія. На березі Оки проти Нижнього Новгорода стоїть заїжджий двір, що належить молодій жінці Настасьї, яку всі звуть «кумою». Нижегородці часто приходять сюди повеселитися. Та в народі ходить поголоска, ніби Настасья—чародійка. Щоб притягти її до суду за чаклунство, до неї от-от мають з'явитися сам намісник та лютий дяк Мамиров. Про це Настасью попереджує купець Балакін. Тимчасом до заїжджого двору підпливає на човні княжич Юрій. Настасья давно таємно кохає його. Аж ось разом з приставами та Мамировим з'являється і грізний намісник нижегородський князь Нікіта Курлятєв. Він починає допитувати Настасью, але захоплюється її красою. І коли Настасья частує князя вином, він дарує їй діамантовий перстень, а далі примушує Мамирова на догоду їй танцювати з скоморохами.

Друга дія. Картина перша—в теремі намісника. Княгині стало відомо про часті поїздки князя до «куми». Мамиров радить княгині позбавитися «відьми». Княгиня наказує Мамирову стежити за «кумою». Приходить княжич, розпитує княгиню, але та нічого не каже синові про своє горе. Мамиров присягається помститися князеві й Настасьї за те, що вони зневажили його. Приходить викликаний Мамировим чорнець Паїсій, дістає наказ стежити за заїжджим двором «куми». Приходить і князь. Образ «чародійки» не дає йому спокою. Княгиня дорікає йому за зраду. Розлютований князь поспішає до «куми».

Картина друга—в дворі намісника. Натовп переслідує княжу челядь, яка грабувала торгові ряди. Починається бійка, яку припиняє Юрій. Приходить княгиня й дорікає синові, що він втручається в батькові справи. Юрій питає, де батько. Мамиров і Паїсій відповідають йому, що князь поплив до «чародійки». Юрій зрозумів смуток матері й вирішує вбити Настасью.

Третя дія. Кімната Настасьї. Князь розповідає «кумі» про своє кохання, пробує обнять її. Настасья виривається й присягається швидше заподіяти собі смерть, ніж стати коханкою князя. Князь іде. «Куму» попереджають про небезпеку. Вона в тривозі. До кімнати тихо входить Юрій. Краса Настасьї захоплює його і він кидає кинджал.

Четверта дія. Печера в глухому лісі, де живе знахар Кудьма. Тут мають зустрітися Юрій та Настасья, щоб тікати з рідних країв. Юрія вигнав батько, прокляла мати. З'являється переодягнена княгиня. З нею Паїсій. Кудьма дає їй траву, яка згубить Настасью. До берега підпливає човен з «кумою» й людьми Юрія. Княгиня смиренно пропонує Настасьї води, до якої вона всипала отруту. Приходить Юрій, радо зустрічається з Настасьєю. Але Настасья раптом падає мертва. Торжествує княгиня. Вона наказує кинути тіло «куми» в річку. Юрій теж кидається в воду, але його затримують. Прибігає з своїми слугами князь, кидається до сина, вимагає, щоб той сказав йому, де схованє Настасью. Юрій кричить йому: «Ти наш кат, наш вбивця!». Розлютований князь вбиває його, а сам, тяжко вражений своїм злочином, божеволіє.

ДІЙОВІ ОСОБИ ТА ВИКОНАВЦІ:

Князь Микита Данилович Курлятев, великокняжеський намісник у Нижньому — **І. Бронзов,** нар. арт. УРСР; **А. Магергут,** засл. арт. УРСР; **Д. Козинець.** Княгиня Євпраксія Романівна, його дружина—**А. Левицька,** народн. арт. УРСР; **Е. Лейтес, Т. Барбітова.** Княжич Юрій, їх син—**З. Канзбург, В. Совалов.** Мамиров, старий дяк—**Д. Діссар, Б. Малков.** Неніла, сестра його, постельнича княгині — **О. Мейер, Є. Носенко.** Іван Журан, княжеський ловчий — **І. Вільчур, Б. Малков.** Настасья, «кума», господиня корчми біля перевозу через Оку—**В. Гужова,** нар. арт. УРСР; **Н. Ісламова.** Фока, дядько її — **М. Державін, Б. Малков.** Поля, подруга «куми»—**В. Павленко, Л. Колодуб.** Балакін, гість нижегородський — **А. Нікітін.** Потап — **Г. Коваль, Н. Григор'єв.** Лукаш — **В. Хворост.** Кичига, кулачний боєць—**М. Державін, П. Скоробагатько, Г. Коваль.** Паїсій, бродяга під виглядом чорнеця—**П. Калюжний, А. Нікітін.** Кудьма, чаклун—**П. Скоробагатько, І. Вільчур.** Гість—**Н. Григор'єв, П. Скоробагатько.** Дівчата, гості з Нижнього, пристави, княжеські холопи, мисливці й псарі, скоморохи й народ—артисти хору та мімічного ансамблю.

ДЕРЖАВНИЙ ОРДЕНА ЛЕНІНА АКАДЕМІЧНИЙ УКРАЇНСЬКИЙ ДРАМАТИЧНИЙ ТЕАТР ім. Т. Г. ШЕВЧЕНКА

11, 12, 14, 16, 17 (ранок) жовтня

Ол. Штейн.
Переклад Ів. Снегірьова.

„ЗАКОН ЧЕСТІ"

П'еса на 3 дії, 10 картин.

Постава режисерів **Л. Кіншиної** та **В. Воронова.**

Художнє оформлення—**С. Йоффе.**

Музичне оформлення з творів **С. Рахманінова.**

Художнє керівництво поставою—лауреата Сталінських премій народного артиста СРСР **М. Крушельницького.**

Диригент—**М. Каневський.**

Концертмейстер—**Е. Пліщенко.**

ДІЙОВІ ОСОБИ ТА ВИКОНАВЦІ:

Верейський Андрій Іванович, академік, генерал-лейтенант медичної служби, нейрохірург—**О. Сердюк,** лауреат Сталінських премій, нар. арт. УРСР та УзРСР. Ольга, його дочка, науковий співробітник державного інституту експериментальної медицини — **М. Коробчанська.** Микола, її чоловік, кандидат філософських наук—**В. Коробков.** Добротворський Олексій Олексійович, професор-біохімік — **Д. Антонович,** лауреат Сталінської премії, нар. арт. УРСР. Тетяна Олександрівна, його дружина, хірург—**С. Федорцева,** нар. арт. УРСР. Лосев Сергій Федорович, професор-хімік — **Г. Козаченко,** засл. арт. УРСР. Ніна Іванівна, його дружина—**Л. Криницька,** засл. арт. УРСР; **Ю. Фоміна.** Петренко Іван Петрович, доктор, завідувач клінічного відділу інституту—**Ю. Тітов.** Курчатов, заступник міністра охорони здоров'я—**В. Мізіненко.** Грушницький Петро Степанович — вице-президент Академії Медичних Наук — **М. Волошин.** Голова Урядової Комісії — **І. Мар'яненко,** лауреат Сталінської премії, нар. арт. СРСР. Ефімов, професор, голова Суду честі — **О. Романенко.** Писаревський, академік — **А. Макаренко.** Лідія Михайлівна, секретар Добротворського — **О. Слензак.** ВУД, розвідник—**С. Верхацький.** Уілбі, співроб тник посольства—**М. Кононенко,** засл. арт. УРСР. Картер, американський вчений—**В. Стеценко.** Паша, хатня робітниця—**Г. Бабіївна, С. Лор.** Митько, хлопчик—**А. Калішевська.** Пушкова, машиністка інституту — **І. Стешенко.** Секретар суду — **М. Кірін.**

Лауреат Сталінської премії, нар. арт. СРСР І. Мар'яненко в ролі Голови урядової комісії („Закон честі")

Фото М. Савченка

Лауреат Сталінської премії, нар. арт. УРСР та УзРСР О. Сердюк в ролі Верейського („Закон честі“)

Фото М. Савченка

13 жовтня

О. Островський.
Переклад Ір. Стешенко.

ВОВКИ І ВІВЦІ

Комедія на 4 дії.

Постава режисера **О. Глаголіна.**
Художник—**І. Назаров.**

ДІЙОВІ ОСОБИ ТА ВИКОНАВЦІ:

Меропа Давидівна Мурзавецька—**Г. Бабіївна.** Аполлон Вікторович Мурзавецький—**М. Крушельницький,** лауреат Сталінської премії, нар. арт. СРСР; **С. Верхацький.** Глафіра Олексійовна—**Є. Петрова,** нар. арт. УРСР; **М. Коробчанська.** Евлампія Миколаївна Купавіна—**С. Федорцева, нар. арт.** УРСР; **Ю. Фоміна.** Анфуса Тихонівна—**С. Лор, Д. Миргород.** Михайло Борисович Линяєв—**Є. Бондаренко,** лауреат Сталінської премії. Василь Іванович Беркутов—**О. Сердюк,** лауреат Сталінської премії, нар. арт. УРСР та УзРСР. Вукол Наумович Чугунов—**Ф. Радчук,** лауреат Сталінської премії, нар. арт. УРСР; **В. Мізіненко.** Клавдій Горецький—**Г. Тітов.** Павлин Савелліч—**М. Кірін.** Влас—**В. Бондаренко.** Стропілін — **Я. Браславський.** Староста—**А. Шутенко.** Маляр—**М. Микитенко, В. Лавров.** Столяр—**М. Яценко.** Селяни—**Ф. Хрипко, Ф. Онофренко.** Лакей—**А. Троян.** Приживалки:—**Б. Табориська, Л. Літвінова.**

Веде виставу **Р. Хмара.**

15 жовтня

Лауреат Сталінської премії К. Ісаєв та О. Галич.

Переклад Ір. Стешенко.

Вас викликає Таймир!

Комедія на 3 дії

Постава режисера **М. Ошеровського.**

Художнє оформлення лауреата **Сталінської премії В. Греченка.**

Музика композитора **М. Канєвського.**

Текст пісень **М. Аронса.**

Концертмейстер—**М. Константинівська.**

Постава здійснена під художнім керівництвом лауреата Сталінських премій, народного артиста СРСР **М. Крушельницького.**

ДІЙОВІ ОСОБИ ТА ВИКОНАВЦІ:

Дюжіков, приїжджий з Таймиру — **І. Костюченко.** Іван Іванович Кирпичніков, директор Старо-Кримської філармонії—**М. Покотило,** засл. арт. УРСР. Дідусь Бабурін — **Ф. Радчук,** лауреат Сталінської премії, народн. арт. УРСР; **Г. Сичук.** Дуня Бабуріна — **О. Валуєва, В. Власовська.** Андрій Миколайович Гришко — **Є. Бондаренко,** лауреат Сталінської премії. Люба Попова — **Г. Гончарова, О. Тимофієнко.** Мати Люби Попової — **І. Стешенко.** Єлизавета Михайлівна Кирпичнікова — **Н. Лихо.** Де-

журна на тринадцятому поверсі — **П. Куманченко,** засл. арт. УРСР; **Р. Кіріна.** Людина в картатому пальто — **О. Свистунов, О. Подорожній.** Адміністратор готелю — **М. Савченко.** Людина з бородою — **Г. Снєгірьов.** Узбек — **В. Бережний.** Моряк — **В. Бондаренко.** Міліціонер — **М. Микитенко.** Командировочні — **М. Кірін, С. Орлюк, Р. Рубанович, Г. Чорний, О. Онофриенко, А. Шутенко, Я. Лівшиць, Я. Браславський.**

Виставу веде **Р. Хмара.**

Дія відбувається в Москві в серпні 1947 року.

---

17 жовтня

М. Горький.

Переклад Ір. Стешенко.

ЄГОР БУЛИЧОВ

Сцени (на 3 дії).

Постава та режисура засл. арт. УРСР **Б. Норда.**

Режисер—**Л. Кіншина.**

Художнє оформлення—**Д. Власюка.**

Концертмейстер—**К. Константинівська.**

ДІЙОВІ ОСОБИ ТА ВИКОНАВЦІ:

Єгор Буличов—**М. Крушельницький,** лауреат Сталінських премій, нар. арт. СРСР. Ксенія, його жінка—**Л. Криницька,** засл. арт. УРСР; **А. Смерека,** засл. арт. УРСР. Варвара, дочка Ксенії—**Н. Герасімова, О. Слензак.** Олександра, побічна дочка—**Є. Петрова,** нар. арт. УРСР; **А. Калішевська.** Меланія, ігуменя, жінчина сестра—**Н. Лихо, Г. Бабіївна.** Звонцов, чоловік Варвари—**Ф. Радчук,** лауреат Сталінської премії, нар. арт. УРСР; **М. Волошин.** Тятін, його двоюрідний брат—**І. Гавришко, М. Ошеровський.** Мокій Башкін—**С. Верхацький, О. Немзер.** Василь Достігаєв—**Г. Козаченко,** засл. арт. УРСР; **В. Стеценко.** Елісавета, його жінка—**З. Біляева, Ю. Фоміна.** Діти від першої жінки: Антоніна—**О. Валуева, В. Власовська;** Олексій—**С. Кошачевський.** Павлин, піп—**Є. Бондаренко,** лауреат Сталінської премії; **О. Романенко.** Лікар—**М. Савченко, А. Макаренко.** Трубач—**М. Покотило,** засл. арт. УРСР; **А. Шутенко.** Зобунова, знахарка—**С. Лор. Т. Миргород.** Пропотій, блаженний—**О. Подорожній, О. Свистунов.** Глафіра, покоївка—**С. Федорцева,** нар. арт. УРСР; **Г. Гончарова.** Таїсья, служка Меланії—**Я. Косаківна, Р. Кіріна.** Яків Лаптев, хрещений Буличова—**Ю. Тітов.** Донат, лісник—**М. Кірін, О. Романенко.**

Виставу веде пом. режисера **Д. Бабенко.**

---

19 жовтня

Квітка-Основ'яненко.

„ШЕЛЬМЕНКО-ДЕНЩИК"

Комедія на 4 дії, 5 картин.

Постава заслужен. арт. УРСР **М. Покотило.**

Художнє оформлення лауреата Сталінської премії **В. Гречента.**

Концертмейстери—**Е. Пліщенко, М. Константинівська.**

Музика засл. арт. УРСР **Б. Крижанівського.**

Танці в поставі **Е. Рабінович.**

Диригент — зав. муз. частиною, композитор **М. Каневський.**

ДІЙОВІ ОСОБИ ТА ВИКОНАВЦІ:

Шпак, поміщик — **Є. Бондаренко,** лауреат Сталінської премії. Фенна Степанівна, його дружина—**Л. Криницька,** засл. арт. УРСР; **Н. Лихо.** Присінька, їхня дочка—**П. Куманченко,** засл. арт. УРСР; **О. Валуева.** Скворцов, капітан — **С. Кошачевський. І. Костюченко.** Шельменко, його денщик—**М. Покотило,** засл. арт. УРСР. Опецьковський, приїжджий поміщик—**С. Верхацький, О. Немзер, Г. Сичук.** Аграфена Семенівна, його дружина — **І. Стешенко, Ю. Фоміна.** Евжені, їх дочка — **Н. Герасімова, А. Калішевська.** Лопуцьковський, жених, поміщик — **М. Сабченко.** Мотря, покоївка Шпаків—**Ю. Фоміна, А. Калішевська, Р. Кіріна.** Поміщик — **М. Микитенко, В. Лавров. Його**

Артист С. Кошачевський в ролі капітана („Шельменко-денщик")

Фото М. Савченко

дружина — О. Тимофієнко. Гусар — **Г. Снегірьов.** Його дама—**Р. Кіріна.**

Виставу ведуть—**Д. Бабенко, Р. Хмара.**

Дія відбувається на Україні року 1835.

20 жовтня

За романом лауреата Сталінської премії **О. Фадеєва.** П'єса **Г. Гракова.**

Переклад І. Стешенко.

МОЛОДА ГВАРДІЯ

Героїчна драма на 4 дії, 10 картин.

Постава лауреата Сталінських премій народного артиста СРСР **М. Крушельницького.**

Режисер—**Л. Кіншина.**

Режисер-асистент—**М. Ошеровський.**

Художнє оформлення засл. діяча **мистецтв** УРСР **В. Меллера.**

Музичне оформлення з творів **лауреата** Сталінської премії **Дм. Шостаковича.**

Танці в поставі—**Л. Леонідова.**

Диригент—**М. Каневський.**

Концертмейстер—**Є. Пліщенко.**

ДІЙОВІ ОСОБИ ТА ВИКОНАВЦІ:

Більшовики старшого покоління: **Андрій** Валько — **Д. Антонович,** лауреат **Сталінської** премії, нар. артист УРСР; Іван Проценко — **О. Сердюк,** лауреат Сталінських премій, нар. арт. УРСР та УзРСР; Лютіков—**Ф. Радчук,** лауреат Сталінської премії, нар. арт. УРСР; **В. Бондаренко.** Штаб «Молодої гвардії»: Олег Кошовий—**М. Ошеровський;** Уляна Громова — **Г. Гончарова; Сергій** Тюленін—**В. Мізіненко;** Любов Шевцова—**Є. Петрова, нар. арт. УРСР; Ваня** Земнухов—**Г. Снегірьов;** Іван **Туркенич—В. Стеценко. Молодогвардійці: Валя** Борц—**В. Власовська;** Ніна Іванцова—**З. Біляєва, М. Коробчанська.** Жора Арутюнянц—**І. Костюченко.** Сергій Левашов—**В. Коробков.** Радик Юркін—**П. Куманченко,** засл. арт. УРСР; Клава Ковальова—**Л. Тимофієнко.** Коля Сумський—**В. Лавров.** Олена Миколаївна Кошова—**В. Чистякова,** нар. арт. УРСР та УзРСР; **Л. Криницька,** засл. арт. УРСР. Бабуня Віра—**Г. Бабіївна.** Мати Люби Шевцової — **А. Смерека,** засл. арт. УРСР. Микола Павлович Сомов—**Ю. Тітов.** Каюткін, бувалий солдат — **М. Покотило,** заслужен. артист УРСР; **О. Свистунов.** Нарежний— **М. Кірін.** Марфа—**Н. Лихо.** Євген Стахович—**Я. Браславський.** Гнат **Фомін — М. Кононенко, засл. арт. УРСР.** Солковський—**М. Волошин.** Німці: генерал Клер—**Г. Козаченко,** засл. арт. УРСР; полковник—**Є. Бондаренко,** лауреат Сталінської премії; лейтенант — **І. Гавришко.** Брюкнер—**О. Романенко;** Балдер—**О. Подорожній.** Адам, німецький солдат—**О. Немзер.** Унтер-офіцер СС—**С. Верхацький.** Перекладач—**В. Бережний.** Дівчата з Краснодона: Валя Філатова—**М. Коржева;** Саша Бондарева—**Р. Кіріна;** Майя Пегліванова—**В. Крамич;** Тоня Іваніхіна—**Т. Давидова;** Шура Дубровіна—**О. Літвінова;** Вир'кова—**А. Калішевська.** Масові сцени — актори допоміжного складу, хор.

Виставу веде — **Д. Бабенко.**

ТЕАТР МУЗКОМЕДІЇ

12 жовтня

С. Заславський

ЩАСЛИВИЙ РЕЙС

Музична комедія на 3 дії.

Текст **Я. Зіскінда.**
Переклад **І. Муратова.**
Постава нар. арт. УзРСР **О. Івашутича.**
Диригент — **М. Хайкін.**
Оформлення — **С. Йоффе.**
Балетмейстер — **Л. Леонідов.**

ДІЙОВІ ОСОБИ ТА ВИКОНАВЦІ:

Бельська—**Л. Міцнер, Р. Уманська,** засл. арт. УзРСР. Ірина — **Н. Аннікова, В. Беспалько, Л. Мабо.** Ліснов — **Д. Волков, А. Павлусенко.** Костя Зайцев — **А. Аркін, Д. Пономаренко,** засл. арт. УзРСР. Толін— **В. Андреєв, І. Білошенко.** Шпунько — **Микола Іванов, О. Івашутич,** нар. арт. УзРСР. Катюша — **М. Леонідова, З. Мізіненко.** Пасажир — **М. Гавриленко, М. Мармур.** Пасажирка — **А. Алмазова.** Офіціантки: **А. Кузьміна, Т. Шиванова, Н. Новаківська,** Райха. Юнги — **Глібова, Осадча, Федорова, Садовська.**

В балеті беруть участь: **О. Борисова, В. Балацький, А. Венгеров, М. Кочубинська, Є. Коновальчик, А. Лашкевич, Л. Лебеденко, В. Лісновська, В. Семенов, Б. Хільченко** та ансамбль балету.

Виставу веде **Н. Арбо.**

15 жовтня

Й. Штраус.

ЛЕТУЧА МИША

Оперета на 3 дії.

Текст Ердмана і Вольпіна. Переклад **Шипова.**

Постава художнього керівника театру **М. Авах.**

Дириґенти — **С. Солящанський,** засл. арт. УРСР; **М. Хайкін.**

Художне оформлення — **С. Йоффе.**

Танці в поставі балетмейстера **Л. Леонідова.**

Режисер — **Н. Попова.**

Режисер-лаборант — **Н. Боровкова.**

РОЛІ ВИКОНУЮТЬ:

Айзенштейн — **Д. Волков, Г. Охріменко.** Розалінда — **Л. Міцнер, Р. Уманська,** засл. арт. УзРСР. Адель—**Н. Аннікова, В. Беспалько, К. Великосельська, А. Лундишева.** Альфред — **П. Павлусенко, А. Федосов.** Фальк—**А. Аркін, К. Райданов.** Блінд — **І. Белашенко, М. Мармур.** Орловський— **П. Дудко, К. Передерніков.** Амедей — **О. Івашутич,** нар. арт. УзРСР. Амелія— **Н. Попова, Л. Романенко.** Лотта—**З. Мізіненко.** Франк — **О. Райданов.** Черговий — **Микола Іванов, Л. Пономаренко,** засл. арт. УзРСР. Помічник — **Е. Грицюк, В. Андреєв.** Лісничий — **С. Бондаренко, М. Гавриленко.** Невідомий — **В. Андреєв.** Молодий чоловік — **А. Зуб.** Кравчиха—**М. Вербицька.**

В балеті беруть участь:

В. Балацький, О. Борисова, А. Венгеров, Н. Зарицький, Л. Кабанець, Е. Коновальчик, Л. Лебеденко, В. Лісновська, В. Піатрович, В. Семенов, Б. Хільченко та ансамбль балету.

Виставу ведуть **Н. Арбо** та **Н. Боровкова.**

14 жовтня

Е. Кальман.

ПРИНЦЕСА ЦИРКУ

Оперета на 3 дії.

Текст І. Рубінштейна. Переклад **В. Сокола.**

Постава нар. арт. УзРСР **О. Івашутича.**

Диригент — засл. арт. УРСР **С. Солящанський.**

Художне оформлення **С. Йоффе.**

Танці в поставі балетмейстера **Л. Леонідова.**

ДІЙОВІ ОСОБИ ТА ВИКОНАВЦІ:

Теодора Верд'є — **К. Великосельська, Р. Уманська,** засл. арт. УзРСР. Міс Мабель—**Н. Аннікова, З. Мізіненко.** Містер Ікс—**Д. Волков, П. Дудко, Г. Охрименко, К. Передерніков, П. Уманець.** Гоні Шлюмбергер—**Д. Пономаренко,** засл. арт. УзРСР; **К. Райданов.** Маркіз — **І. Білошенко, О. Райданов.** Мішель — **А. Аркін.** Корбо — **Н. Гавриленко.** Ренар — **В. Андреев.** Пелікан — **Микола Іванов, О. Івашутич,** нар. арт. УзРСР. Клара Шлюмбергер—**А. Алмазова, Л. Романенко.** Пінелі, директор цирку — **С. Грицюк.** Пікало — **В. Безпалько.** Барон — **С. Бондаренко.** Гість — **А. Мармур.**

БАЛЕТ:

«Пантера»—**В. Лісновська, Л. Кабанець, Б. Хільченко, В. Балацький, А. Мелехов.**

«Китайський»—**А. Лашкевич, Л. Лебеденко, А. Мелехов, В. Піатрович.**

13 жовтня

Ф. Легар.

ЗОРІКА

(ЦИГАНСЬКА ЛЮБОВ)

Оперета на 3 дії. Текст І. Рубінштейна.

Переклад І. Муратова.

Постава нар. арт. УзРСР **О. Івашутича.**

Диригент — **М. Хайкін.**

Оформлення головн. художника театру **Н. Соболя.**

Танці в поставі головн. **балетмейстера** театру **Л. Леонідова.**

ДІЙОВІ ОСОБИ ТА ВИКОНАВЦІ:

Драготін — **Микола Іванов, О. Райданов.** Монель — **П Павлусенко, О. Федосов.** Міхалі — **О. Ткаченко.** Йоланта — **Н. Попова, Л. Романенко.** Зоріка—**К. Великосельська, А. Лундишева, Л. Міцнер.** Ласку — **Д. Пономаренко,** засл. арт. УзРСР; **К. Райданов.** Сандор — **П. Дудко, Г. Охріменко.** Фореско—**М. Гавриленко.** Лєнвіч—**В. Андреев.** Мошу—**А. Аркін, О. Івашутич,** нар. арт. УзРСР. Міклаші — **Л. Волков, К. Передерніков.**

Соло на скрипці — **концертмейстер оркестру—Я. Виноградов.**

16, 17, 19, 20 жовтня

Тридцятиріччю ВЛКСМ присвячується

ПРЕМ'ЄРА

М. Блантер і Б. Александров.

„НА НАШОМУ БЕРЕЗІ"

Музкомедія на 3 дії

Текст **В. Тіпота і В. Квасніцького.**

Переклад **Г. Плоткіна.**

Постава головного режисера **театру І. Радомиського.**

Диригент — **М. Хайкін.**

Художник — **С. Йоффе.**

Балетмейстер — **В. Нікітін.**

ДІЙОВІ ОСОБИ ТА ВИКОНАВЦІ:

Ігор Новіков — **П. Павлусенко, О. Федосєв, А. Зуб.** Ася Тройніна — **К. Великосельська, А. Лундишова.** Сіма Вакуленко—**Н. Аннікова, З. Мізіненко.** Таня—**М. Вербіцька, О. Байдак.** Федір Григорович Савчук—**Д. Волков, К. Передерніков.** Марія Петрівна—**А. Алмазова, Л. Міцнер, А. Коваленко.** Єльцов—**А. Мармур, О. Райданов.** Мальцев—засл. арт УзРСР **Д. Пономаренко, К. Райданов.** Пономарьов—**А. Аркін, І. Білощенко.** Бірченко—**В. Андреєв, С. Грицюк.** Костя — **Г. Рибалкин.** Федорчук — **М. Гавриленко.** Бел'ков—**С. Бондаренко.** Лейтенант—**В. Фоменко.** Комендант—**М. Коваль, О. Ткаченко.**

В балеті беруть участь: **В. Балацький, О. Борисоза, А. Венгеров, Е. Коновальчик, А. Лашкевич, В. Лісновська, Л. Лебеденко, В. Семенов, Б. Хільченко** та ансамбль балету.

Василь Іванович КАЧАЛОВ

Радянський театр зазнав тяжкої втрати — помер видатний діяч російського театру, крупніший артист світу, **Василь Іванович Качалов.**

Для мільйонів радянських людей ім'я В. І. Качалова є втіленням кращих благородніших якостей митця — громадянина, який своїми глибокими проникливими образами протягом десятків років хвилював серця глядачів.

Творче життя В. І. Качалова нерозривно зв'язане з Московським Художнім театром, на сцені якого майже півстоліття виблискувало його рідкісне обдарування, неповторне чарівністю і духовною міццю.

Актор — мислитель, що розкриває на сцені шукання допитливого людського розуму, він боровся своєю творчістю за світлі гуманістичні ідеали. Він був актором — трибуном, який завжди знаходився в перших рядах цілеспрямованого і дійового мистецтва свого часу.

Сміливий і багатогранний художник, В. І. Качалов втілив цілий ряд монументальних образів російської і світової класичної драматургії — Чацького і Глумова, Юлія Цезаря і Бранда, Гамлета, Івана Карамазова, пушкінських Пімена і Дон-Жуана.

Великих творчих успіхів досягнув В. І. Качалов за радянського часу. Велика Жовтнева Соціалістична революція відкрила йому новий смисл його життя в мистецтві. Вона збагатила і поширила його світогляд обновила його творчість, дозволила йому стати справжнім народним художником.

В спектаклі радянського театру „Бронепоїзд 14—69" Качалов з надзвичайною правдивістю і переконливістю створив образ партизанського вожака Микити Вершиніна, який осягнув значення великих революційних подій.

В останні роки свого життя В. І. Качалов з великим захопленням і інтересом виступав на концертній естраді і по радіо, читаючи твори Пушкіна і Толстого, Островського і Шекспіра, Блока і Маяковського.

В. І. Качалов був особливо дорогий радянському глядачеві за глибокий, невичерпний оптимізм його мистецтва, за органічний зв'язок з життям народу.

Творчість В. І. Качалова відзначалась ідейною цілеспрямованістю, гармонією форми і змісту, класичною простотою і ясністю, досконалою і відточеною майстерністю.

Радянський уряд високо оцінив виключні заслуги Василя Івановича Качалова. Він був нагороджений двома орденами Леніна, орденом Трудового Червоного Прапора і удостоєний високих звань народного артиста Союзу РСР і лауреата Сталінської премії.

Пам'ять про натхненого художника радянського театру буде завжди жити в серцях радянських людей.

(З некролога, вміщеного в газеті „Правда" від 1 жовтня 1948 року).

Відповідальний редактор **Л. ЯКИМЧУК**
Видає Харківська філія „Українського театрального товариства"

БЦ 12187. Друкарня „Мистецтво", Харків, Пушкінська, 44. Зам. 779. Тираж 2000.

ХАРКІВСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ
АКАДЕМІЧНИЙ ТЕАТР
ОПЕРИ ТА БАЛЕТУ
ім. М. Лисенка

ГОТУЄТЬСЯ ДО ПОСТАВИ:

Д. Верді

АІДА

Опера на 4 дії

Диригент — засл. арт. РРФСР і нар.
арт. БАРСР П. СЛАВИНСЬКИЙ

Постановник—засл. арт. УРСР В. БУДНЕВИЧ

Художник — І. НАЗАРОВ.

Ціна 2 карб.

ХАРКІВСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ Ордена ЛЕНІНА АКАДЕМІЧНИЙ УКРАЇНСЬКИЙ ДРАМАТИЧНИЙ ТЕАТР ім. Т. Г. Шевченка

ГОТУЄТЬСЯ до ПОСТАВИ:

Ол. КОРНІЙЧУК
лауреат Сталінської премії

МАКАР ДІБРОВА

П'єса на 3 дії, 4 картини.

Постава лауреата Сталінських премій нар. арт. СРСР **М. КРУШЕЛЬНИЦЬКОГО**

Художник — лауреат Сталінської премії
В. ГРЕЧЕНКО